

4. Czy dla celów uznania za nielegalne przemieszczania odpadów, które odbywa się „w sposób, który nie został konkretnie określony w dokumencie, o którym mowa w załączniku VII w rozumieniu art. 2 pkt 35 lit. g) pkt iii) rozporządzenia (WE) nr 1013/2006 ma znaczenie okoliczność, by niewyszczególnione konkretnie dane lub informacje były istotne z punktu widzenia ochrony środowiska? W razie odpowiedzi twierdzącej, które z informacji figurujących w dokumencie zawartym w załączniku VII do rzeczonoego rozporządzenia należy uważać za istotne z punktu widzenia ochrony środowiska?
5. Czy można uznać, że przemieszczanie odpadów odbywa się „w sposób, który nie został konkretnie określony w dokumencie, o którym mowa w załączniku VII w rozumieniu art. 2 pkt 35 lit. g) pkt iii) rozporządzenia (WE) nr 1013/2006, jeżeli organ nie przeprowadza postępowania przewidzianego w art. 24 rzeczonoego rozporządzenia, nie umożliwia udziału zainteresowanym organom i nie nakazuje odesłania odpadów nielegalnie przemieszczanych?
6. Jak należy rozumieć i badać jurysdykcję, o której mowa w art. 18 ust. 1 lit. a) rozporządzenia nr 1013/2006?
7. Jak należy rozumieć sformułowanie zawarte w pkt 15 części IV załącznika IC do rozporządzenia (WE) nr 1013/2006, zgodnie z którym sprzedawca lub pośrednik, by móc występować w charakterze odbiorcy, musi być objęty jurysdykcją kraju przeznaczenia?

⁽¹⁾ Rozporządzenie (WE) nr 1013/2006 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 14 czerwca 2006 r. w sprawie przemieszczania odpadów (Dz.U. L 190, s. 1

**Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Markkinaoikeus (Finlandia)
w dniu 19 lutego 2015 r. – Viiniverla Oy/Sosiaali- ja terveystalan lupa- ja valvontavirasto**

(Sprawa C-75/15)

(2015/C 138/54)

Język postępowania: fiński

Sąd odsyłający

Markkinaoikeus

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Viiniverla Oy

Strona pozwana: Sosiaali- ja terveystalan lupa- ja valvontavirasto

Pytania prejudycjalne

1. Czy przy dokonywaniu oceny zaistnienia przywołania w rozumieniu art. 16 lit. b) rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 110/2008 z dnia 15 stycznia 2008 r. w sprawie definicji, opisu, prezentacji, etykietowania i ochrony oznaczeń geograficznych napojów spirytusowych oraz uchylającego rozporządzenie Rady (EWG) nr 1576/89 ⁽¹⁾ należy odesłać do przeciętnego, właściwie poinformowanego, dostatecznie uważnego i rozsądnego konsumenta?
2. Jakie znaczenie – przy ocenie ustanowionego dla celów ochrony oznaczenia geograficznego „Calvados” zakazu używania nazwy „Verlados” dla napoju alkoholowego wytwarzanego z jabłek, wprowadzanego na rynek pod tą nazwą w Finlandii – dla wykładni pojęcia „przywołania” w rozumieniu art. 16 lit. b) rozporządzenia nr 110/2008 i zastosowania owego rozporządzenia mają następujące okoliczności:
 - a. element początkowy („Verla”) nazwy „Verlados” odnosi się do miejscowości w Finlandii, która może być znana fińskiemu konsumentowi;
 - b. element początkowy („Verla”) nazwy „Verlados” wskazuje na producenta owego wyrobu, spółkę Viiniverla Oy;

- c. „Verlados” jest produktem lokalnym wytwarzanym w Verli, sprzedawanym w restauracji należącej do zakładu w ilości wynoszącej przeciętnie parę setek litrów na rok i możliwym do nabycia w ograniczonej ilości na zamówienie w państwowej spółce dystrybucji napojów alkoholowych w rozumieniu ustawy w sprawie alkoholu;
- d. słowa „Verlados” i „Calvados” mają tylko jedną wspólną sylabę z trzech sylab („dos”), jednak identyczne są ich ostatnie cztery litery („ados”), a więc w sumie połowa ich liter?
3. W przypadku, gdyby nazwa „Verlados” została uznana za przywołanie w rozumieniu art. 16 lit. b) rozporządzenia nr 110/2008, czy jej użycie może być jednak uzasadnione poprzez jedną z okoliczności wskazanych powyżej lub poprzez inną okoliczność, np. w związku z tym, że przynajmniej fiński konsument nie może odnieść wrażenia, że „Verlados” został wyprodukowany we Francji?

(¹) Dz.U. L 39, s. 16.

Odwołanie od postanowienia Sądu (trzecia izba) wydanego w dniu 9 stycznia 2015 r. w sprawie T-409/14 Marcuccio/Unia Europejska i Trybunał Sprawiedliwości Unii Europejskiej, wniesione w dniu 19 lutego 2015 r. przez Trybunał Sprawiedliwości Unii Europejskiej

(Sprawa C-77/15 P)

(2015/C 138/55)

Język postępowania: włoski

Strony

Wnoszący odwołanie: Trybunał Sprawiedliwości Unii Europejskiej (przedstawiciel: A.V. Placco, pełnomocnik)

Druga strona postępowania: Luigi Marcuccio

Żądania wnoszącego odwołanie

Trybunał Sprawiedliwości UE (TSUE) wnosi o:

- uchylenie postanowienia Sądu Unii Europejskiej (trzecia izba) z dnia 9 stycznia 2015 r. wydanego w sprawie T-409/14 Marcuccio/Unia Europejska i Trybunał Sprawiedliwości Unii Europejskiej w zakresie, w jakim na jego mocy zostały odrzucone drugie, trzecie i czwarte żądanie Trybunału, przedstawione we wniosku do Sądu na podstawie art. 114 regulaminu postępowania Sądu;
- uwzględnienie wspomnianych żądań, a zatem:
 - tytułem żądania głównego, wydając orzeczenie kończące postępowanie w sprawie, odrzucenie wniesionej przez L. Marcuccia skargi o odszkodowanie jako niedopuszczalnej ze względu na to, że została skierowana przeciwko Trybunałowi Sprawiedliwości UE (jako przedstawicielowi Unii);
 - pomocniczo – w razie, gdyby Trybunał Sprawiedliwości uznał, że okoliczność, iż tamto roszczenie jest skierowane przeciwko TSUE, a nie przeciwko Komisji (jako przedstawicielowi Unii) nie ma wpływu na dopuszczalność roszczenia, ale stałby na stanowisku, że Sąd, orzekając w przedmiocie kwestii wstępnej podniesionej przed nim przez TSUE, powinien był orzec, że Komisja powinna wstąpić w miejsce TSUE w charakterze pozwanego – przekazanie sprawy do Sądu celem ponownego rozpoznania i wydania orzeczenia w przedmiocie roszczeń odszkodowawczych L. Marcuccia przy uwzględnieniu wywodów prawnych TSUE;
- obciążenie L. Marcuccia kosztami poniesionymi przez TSUE w postępowaniu w pierwszej instancji oraz w postępowaniu odwoławczym.

Zarzuty i główne argumenty

W przedmiocie **zarzutu pierwszego odwołania**, opartego na naruszeniu zasad dotyczących reprezentacji Unii przed jej sądami, TSUE podnosi, że ponieważ brak wyraźnych uregulowań w kwestii reprezentowania Unii przed jej sądami w powództwach wytoczonych zgodnie z art. 268 TFUE w celu stwierdzenia odpowiedzialności pozaumownej Unii, zasady takiej reprezentacji powinny zostać wywiedzione z ogólnych zasad regulujących wykonywanie funkcji sędziowskiej, w szczególności z zasady prawidłowego zarządzania wymiarem sprawiedliwości oraz z zasady niezawisłości i bezstronności sądu.